

KAJ BI VETER, KAJ BI SNEG. POČASI SVA ZAGRIZLI V BREG.

IN PRIŠLI NA CILJ. V KOČI PA SMEH ...

Za sobotno prebujanje hladen tuš. Pa ne tisti v kopalnici, že kar takoj v spalnici. Zdelo se mi je nenavadno, da že toliko časa poležavam budna, budilka me pa še ni opozorila, da je treba vstati. Zato nazadnje lenobno iztegnem roko, da preverim, koliko časa še lahko lenarim. Pogled na uro me izstrelji iz tople postelje. Prepozna sem. Zaspala sem. Zamudila bom. O ne! A kadar voda teče v grlo, navadno funkcioniram fenomenalno. S turbo hitrostjo se oblečem, zmečem stvari v nahrbtnik, obrnem na glavo garažo, ker mojih pohodnih palic tokrat kar nikjer ni, kot zakleto, nato odbrzim na dogovorjeno mesto. Na pokopališče v Šenčurju. Ups, na parkirišče ob pokopališču.

Samo pet minutk zamude. Alenka je na srečo potrpežljiva. Pot do Mač se nama tokrat podaljša, saj je na Visokem obvoz. Če je treba z avtom malo naokrog, to ni kaj posebno hudega, kadar se takole nepredvideno podaljša pešačenje, razmišljam malo drugače, takrat je vsak ovinek odveč. Ko v Mačah zlezeva iz avtomobila, naju preseneti veter in nase navlečeva večino stvari iz nahrbtnika. Ni kaj prijazno tole jutro. Eno od tistih sobotnih juter (kakršnih je bilo že veliko), ko si rečem, lekajmijetegatreba. A tako pač je. Potem se še cesta od parkirišča do potoka vleče kot jara kača. Vsakokrat. Se bo treba prijaviti na prevozi.si. Dostava od parkirišča do izhodišča ob studencu. Ko ravno dobro vzameva pot pod noge, naju dohitita dve »kljuki« in povesta, da sva pri avtomobilu zadnja vrata na sopotnikovi strani pustili odprta. Zagotovita, da sta poskrbela za najino raztresenost in zaprla vrata. Tole jutro je pa res zanimivo.

Brv čez studenček vsakokrat znova pomeni prestop v drug svet. Jutranje tegobice, skrbi, ki so se nakopičile med tednom, kar ne sodi v »nahrbtnik«, ostane pred brvjo. V dolini. Ob klepetu in počasnem vzpenjanju opazujeva svet okrog sebe. Narava ob poti kaže sila raznoliko podobo. Na začetku je povsem pomladna – blato, razcvetel teloh, sramežljive trobentice. Od prve klopce dalje pa se že začne nasmihati zima. Snega šele za vzorček, veter pa kar resno opozarja, da še ni čas za pomlad. Kljub hoji navkreber se nobenemu kosu oblačil ne odpoveva. Tisti, ki se že vračajo z vrha, povedo, da pod vrhom brije še močnejše. A veter zagotovo ni tisto, kar bi vzelo veselje do hoje. Čar Kališča so nasmejani in prijazni pohodniki, polni optimizma, ne glede na vremenske prilike in neprilike. Včasih se sicer najde kakšna izjema, a izjeme pač potrjujejo pravilo. Hoja je kljub vetru v resnici prijetna. Snega je vedno več, nekatera drevesa so odeta v belino, z nekaterih je veter že odpihnil zimsko okrasje. Ni smel izostati en posnetek za domače, ki bi šli z veseljem uživati snežne radosti, le sneg bi moral priti do njih ...

Ker najin tempo ni ravno vrhunski, Slavi bi rekla, da hodiva na koledar, v zadnjem delu poti srečujeva obraze, ki so naju na začetku poti prehitevali, zdaj pa se že vračajo v dolino. Ga skoraj ni, ki nama ne bi namenil kakšne spodbudne besede. Vsaka od njih skrajša pot in polepša dan. Divji veter zgubi svojo ostrino in se prelevi v prijaznega sopotnika. Sem ter tja

postane preglasen, ugrizne do kosti. Moje rokavice so pretanke in hlad leze skozi. A kočica je na srečo že blizu. Ko prestopim prag, v trenutku pozabim na vse tegobe, ki so se prikradle med vzponom. Med glasen smeh si utre pot še glas harmonike, pika na i za dobro razpoloženje. Soba kipi od energije. Urica v prijetni družbi mine kot trenutek.

Ko stopiva iz kočice, naju spet pozdravi glasen veter, ki postane spremljevalec na poti v dolino. Enoglasni sva, da ni pomembno, koliko časa sva potrebovali za vzpon, pomembno je, da sva prišli. In da ni bilo zadnjič. Z veseljem deliva smeh in spodbudo pohodnikom, ki jih srečujeva. Domov prinesem obilje dobre volje in energije. In svet je lepši.

Pa me sprašujejo večkrat, kaj vendar vidim na tem Kališču. Nič. Ali pa veliko. Kaj bi jim pripovedovala in razlagala, škoda energije. Treba je iti. Doživeti in se prepustiti. Vsakokrat je drugačno doživetje, vedno znova kaj novega, drugačnega. V naravi in ljudeh. Prijazni in odprti pohodniki, tu skorajda ni mrkih obrazov, ocenjujočih pogledov, neprijaznih besed. S kakšno izjemo, a to sodi zraven. Na vrhu topla in prijazna kočica, enkrat bolj in drugič manj polna življenja, prijazna postrežba, vedri ljudje. Ki se jim lahko pridružiš ali pa se umakneš, samo opazuješ in si sam s svojimi mislimi. Če se tako odločiš.

†rena